

A Szinpad

Nagybánya, 1920. január 1.

A Nagybányán elő-
adott szindarabok
ismertetése és szin-
lapja

Összeállítják :
Bálint László
és Sroll Lajos

Kiadja :
Binder László

Tartalom:

Dr. törökfalvi Pap Zsigmond: Meghalt a tűz . . . (Vers) — Színészek, színésznők: Lázár Gabi. (Érdekes interju a táncművésznővel) Irtó: Dr. t. Pap Zsigmond. — Csatád, mint színész. — Bodor Jenő. — Amikor Kéri „nagy“ szerepet kap. — A sugó, mint táncosnő. — Nagymosás Perczel Jolánnál. — Komédiások . . . (Vers) Irtó: t. Pap Zsigmond. — A színház körül: Műsoros estély a menhelyi gyermekek javára. — Pacsirta a mellényzsebben, avagy: a lelkiismeretes kellékes. — Krumpfli helyett habcsók. — Simon és Valent ingyen adja a hurkát. — A névtelen asszony (Lázár Hilda jutalomjátéka). — Bontó Jean szerződést kapott a színháztól. — Közönség: II. sor, bal, közép táján. — Szinlapok: A kaméliás hölgy. — Lili bárónő. — Műsor. — Dr. törökfalvi Pap Zsigmond: Látogatás Szücs Margitnál.

B

A Szinpad

Meghalt a tűz . . .

A falon bódúlt tüzrózsák ragyognak ;
Lobban a láng, mint nyár szivén a vér,
Gyúlnak lehalkúlt, titoktestü lázak,
És pázsitján a tűzszemü paráznak
Most hamvad el egy elsárgült levél!
Ő irta . . . Ősszel . . . Fájó alkonyatban.
— Drága, felejtse! . . . Nézze, jött a dér:
Fehér halott lett minden régi emlék,
Meghalt a tűz! . . . Kihült a csók, a vér! . . .
Szomjazó ajkát nem vágyja az ajkam,
És soha többé nem lesz már velem:
A csend elviszi végső, könnyes csókom ;
Meghalt a tűz! . . . Adieu Egyetlenem! . . .
A kályha fáradt lángja végsőt lobban,
S künt dermedt szívvél úgy kacag a szél . . .
Meghalt a tűz . . . A boldogság. Az élet.
És elhamvadt egy elsárgült levél.

T. Pap Zsigmond.

Színészek — Színésznők

LÁZÁR GABI.

Megyek a hóval beborított, csendes utcán és lépteim alatt hangtalan rezzenéssel sir a hó, mintha csak Krúdy valamelyik régi, eltemetett regényalakja lennék, aki álmodószemű, apró vidéki házak között halad az Aranykéz utca kopogó kövezetén egy bizonyos színművésznő látogatására.

Kiváncsi leányfej jelenik meg az ajtó csipkefüggönye mögött:

— Bácsi, kérem, Gabi még öltözik, nem lehet bemenni! tessék várni egy csöppet!

Várom. Nézem a behavazott udvart, a fákat, melyeknek ágain ijedt gyermekszemével reszket egy didergő verébcsapat . . .

— Nem haragszik ugye, hiszen kész is vagyok! — kacag a Lázár Gabi hangja és már jön is felém a délután fáradt világításában. Amíg keskeny, ideges ujjait a kezemen érzem, egy pillanatra csodálkozva nézek reá . . .

A borzashajjú, melegszemű kis lányban kerésem azt, akít először láttam benne a szinpadon.

Valami csipkefinomságu, buja, ésbontó zene mesélt akkor a nézőtér felé, telve ismeretlen, félelmetes suttogással, perzselő, keleti forrósággal. És egyszer csak a szinpadon testet kapott a zene . . . A forróság már két nagy-nyílt, fényittas szemből áradt s a mindent lenyűgöző zsongás lüktetése átszállt egy félgy nyílt ajakra, két kábultan lendülő fehér karra, s a hangszerekből kiáradó mánor ott tobzódott az idegek, a rezzenések, a nekilendülések kábult ritmikájában . . .

Lázár Gabi táncolt. S a szinpad idegenszerű, sáppadt világításában —

úgy látszott — lassan elveszett, felolvadt a teste, a lelke, és ujjongó volt, az élő Művészet . . . a Szép . . .

És lent zúgott a taps; és — a zene ópiumos álmából ébredve — mosolyogva köszönte Lázár Gabi . . .

Rágyujtunk egy parfümös cigaretára, s a felszálló kékes füstben lassan megint felfedezem a szemében, az ajkán, a mozdulatain az igazi Lázár Gabi . . . Előadom jövetelem célját. És már mesél is, engedelmesen — mint illik — a „Sajtó“ Ónagyhatalmasságának.

— Mindég szerettem a táncot, talán születtem is reá . . . De azért nem gondoltam soha, hogy valamikor minden életcélom, hivatásom a táncművészet lesz! . . . Amikor Budapestre kerültem, valaki Mazzantíninek, az opera akkori balletmesterének hívta fel a figyelmét reám . . . Felmentem hozzá . . . A Mesternél épp a menyasszonya volt látogatóban; féltem — s ez érthető is — hogy akárhogy táncolok is, nem igen fog reám figyelni. De másképen történt. Valahogy elfogott a láz, a tánc mindennél bódítóbb kábulata . . . és táncoltam.

Tudtam, éreztem, hogy a lelkemből táncoltam . . . A Mester rámnézett egyszer, kétszer és mikor befejeztem, röviden csak ennyit mondott: Kislány, arra a külföldi tournéra, amelyre most indulok, Magát is szerződtetem. Ekkor utazunk. Dátumot mondott. És azután? Jött egy félévi rettenetes, szünetnélküli munka. Szenvedés, kiméretlen ökölharc a művészetért. És mikor néha halálra fáradtan mentem haza a napi táncórák után, otthon ismét csak nekiláttam, hogy megtanuljak egy-egy nehezebb, művészebb figurát . . .

Országos Színháztörténeti

Múzeum és Intézet

Könyvtára 2005.43.103

És eltelt ez az idő is. Amikor az esti gyors egy csendes éjszakában kisuhant velünk Budapestről, boldog voltam; és ez a boldogság csak fokozódott, amikor Milano, Genua, Livorno és a római Sala Umberto telt nézőtere tapsolt nekünk . . .

Olaszország! . . . Higyje el, életem egyik legszebb emléke ez a művészi tourné . . .

Hogy' szerettek mindenütt, hogy' imádták velem együtt a táncot, a zenét . . . A lelkük szinte ott lobogott a szemükben és én estéről-estére odaadtam nekik ezért az én lelkemet, a művészetemet. És sohasem felejttem el a római Sala Umberto szinpadát, melynek színpalái megett először simogatta meg elismerése jeléül a hajamat a dícséretekben oly fukar, és mégis oly jószágos Mazzantini „Mester“. És aztán . . . Jött a háború. A határon már csak mi tudtunk átjönni. Mindenünk odaveszett.

És most itt vagyok . . .

— És mondja — kérdeztem, hogy megszakítsam az ezer vallomásnál többet beszélő csendet, mit érez akkor, amikor kijön a szinpadra és a lázasan felfigyelő nézőtér felett egyszer csak belesimul a lelkébe a zene és táncolni kezd? . . .

— Nem tudom, lehetetlen szóval pontosan kifejezni. Valami mámoros, máskor sohasem érzett boldogság fog el, egy bódult, és mégis tisztánlátó önkívület, valahogy eltűnik előttem minden, csak a szemeket látom, azokat a lelkes, figyelő emberszemeket, és hatalmába kerít a zene, valahogy beidegződik a lelkembe és azt teszem, akarat, gondolat nélkül, amit parancsol. És úgy érzem, hogy a művészet, a szép, melyet a zene keltett életre a lelkemben, pazarlón, csillogón ömlik szét a nézőtér ezer szemében és ilyenkor boldog vagyok és hálás, hogy elfogadják tőlem . . .

A cigaretta kék füstje már régen eloszlott; a homályba finomult kis szobában csak a Lázár Gabi okos, csillogó szemét nézem, amelyet melegge színessé tett az életre, a tánczra való emlékezés. Azután elkísértem a délutáni próbára. Mentünk a főtér szomorú, bágyadt világításában, szótlanul, s a messziségből néhány halvány, lehelletfinom akkordot hozott a csend.

dr. törökfalvi Pap Zsigmond.

CSATÁD, MINT SZINÉSZ.

A chanuka-estélyen kezdte elmondani és karácsony másodnapjára virradó reggel egy lakodalomban fejezte be élettörténetét *Wirth Csátád* Béla, a karmester. Így tudtam meg, hogy színész is volt.

Az érettségi után beiratkozott Németországban a gazdasági fakultásra, de hamar otthagya. Hazajött és elvégezte a színiakadémiát. Aztán be kellett vonulnia katonának. A harctérről szabadságolták és 1915-ben *Milósi* Gábor társulatához szerződött, Zentán játszott, mint énekes-bonvivant.

Pesten egyszer egy kávéházban mulatásközben énekelt. Az ott jelenlevő zeneszerzők a legfényesebb jövőt jósolták neki és azonnal szerződtetni akarták egy kabaréhoz. De vissza kellett mennie a harctérre, ahol szerencsétlenségére tüdőlövést kapott és ezzel színészi karrierje ketté tört. De nem tudott végleg megválni a színháztól, ezért elszereződött karmesternek.

Komédiások . . .

Robban a taps, vérző virágesevel,
Ünneplik őt, a hőst, a nagyszerűt,
Aki a lelkét szórta köztük széjjel,
S lopott arcukra ujjongó derűt:
A szerepében ember volt. Csak ember!
S a tapsra ok csak ez és semmi más:

Valakinek, kiben magára ismer
Tapsol a lázas, sok komédiás!

— T. Pap-Zsigmond.

Bodor Jenő.

A *pacstíra*-ban hozzájutott végre egy nagyobb énekes szerephez. Kellemesen csengő, iskolázott baritonjában, mely tiszta kiejtéssel párosul, nem tudunk eleget gyönyörködni. Játékban egy kissé még gyakorlatlan ugyan, de ezt pompás énekéért készséggel elnézzük neki; hiszen a *szinészetben* még kezdő. Anál képzettebb, mint énekes.

A sugó, mint táncosnő.

Eöri Pordánné, *Gergely* Cecil, a sugó, újabban megunta a sugólyukat. A sok egyhelyben-ülés után nagy kedvet kapott a táncoláshoz. A *pacstíra* második és harmadik előadásán, mint csinos parasztleány, ő volt *Lázár* Gabi partnere az első felvonás nagyszerű tánc-számában. A közönség nagy része nem is tudta, hogy az elragadtatással szemlélte új táncosnő a sugólyukból lépett a színpadra. Nem lehet tagadni, hogy pompásan táncol, ha *Lázár* Gabi mellett is fel tudott táncolni. És micsoda temperamentum!

Eöri Pordánné különben *drámai hősnő* volt; a táncot csak passzióból művelte. Egyszer azonban megbetegedett a primadona és akkori igazgatója kérésére beugrott a *Sulamith* Abigél szerepébe. A táncáért akkor kapó elismerő kritika hatása alatt jött kedve a tánc tanuláshoz.

Mikor Kéri „nagy” szerepet kap.

Ez ritkán történik meg. Nem csoda tehát, ha ilyenkor *Kéri* egy kissé izgatott. A *doktor úr* előadása előtt fűnek-fának eldicsekedett, hogy Csató rendőrfogalmazót ő játssza. És hogy milyen nagyszerű szerep!

Csak hogy a nagy izgatottságban akkor ragasztotta fel magának a bajuszt, mikor az arca már ki volt festve. A festéken pedig a legjobb mastix is felmondja a szolgálatot.

Így történt, hogy *Kéri* a második felvonás nagyobb részében kénytelen volt háttal fordítani a közönségnek, hogy leváló bajusztá eplezhesse.

Kellemetlen kérdések.

Mondja csak kérem, nem tudja?

Hogy miért szereti Csatád, a karmesterek koronázatlan királya a... *pirítóst*? — És viszont?

Hogy vajon csakugyan imádkoznak-e a Berger-cukrászdában a Hevesi Miklós lelke üdvösségéért, mivel a szöke bányai lányok elől mindig oda menekül és így az üzlet állandóan zsúfolva van szökekkel?...

Hogy miért énekelte a multkor *pár percet* hét óra előtt Kovács direktor a „Hová sietsz, ó mondd, hová?” című egyházi éneket?

A kaméliás hölgy

Dráma 5 felvonásban. Irta: *iff. Dumas* Sándor. Fordította: *Szemere* Attila. — Rendező: *Kovács* Imre.

SZEMÉLYEK:

Duval Armand	— — —	Pilinszky Attila
Duval Georges, Armand atya	— — — — —	Eöri Pordán Lajos
Rieux Gaston	— — — — —	Kéri Jenő
Saint-Gaudens	— — — — —	Szakács Árpád
Gusztáv	— — — — —	Szécsi Nándor
Giray gróf	— — — — —	Bodor Jenő
Varville Arthur	— — — — —	Hevesi Miklós
Az orvos	— — — — —	Solymosi S. F.

Egy bizományos	— — —	Molnár Gyula
Inas	— — — — —	Töri Jenő
Gautier Margit	— — — — —	Lázár Hilda
Nichette	— — — — —	Sipos Nelly
Prudence	— — — — —	K. Szűcs Irén
Nanine	— — — — —	Lázár Gabi
Olympe	— — — — —	Perczel Jolán
Anais	— — — — —	Herman Rózsi

A darab 1845 körül játszik.

Történik az I. és a II. felvonás Margit lakásán Párisban, a III. felvonás Auteuilben, a IV. felvonás Olympe szalonjában, az V. felvonás Margit hálószobájában.

Első felvonás. Gautier Margit, a félvilági hölgy egy fürdőhelyen megismerkedett Mauriac herceggel, aki tündöbajban meghalt leánya vonásait ismerte fel Margitban. A herceg büszségesen ellátja mindennel, hogy mint leányát

szerethesse, de Margit nem tudja megszokni a szigorú, erkölcsös életet s így a herceg csak fél jövédalomban részesíti. Margit eladósodik s többen szerelmi és pénz-ajánlatokkal keresik fél. Udvarlói sorba visszautasítja, míg végre megismerkedik Duval Armanddal, aki évek óta ismeretlenül szereti. Armand előbb csak barátságát ajánlja fel, hogy a betegeskedő Margit mellett lehessen. A barátságból szerelem lesz; Margit tudja, hogy nem élhet sokáig s elfogadja Armand szerelmét.

Második felvonás. Margit még nem tudja biztosan, hogy szerelem, vagy csak szenvedély él szívében Armand iránt. Elhatározza, hogy Armanddal pár hétre falura megy, hogy ott pihenessen és megrongált egészségét helyre állítsa. Armand örömmel fogadja a tervet, de felvetődik a pénzkérdés: Armand nem akar Margit kitartottja lenni. Margit Giray gróft várja, hogy pénzt kérjessen tőle a nyaraláshoz s elküldi Armandot. Giray gróf megérkezik, már alá is akarja írni a váltót, amikor Margit szemrehányó levelet kap Armandtól, hogy Giray gróffal megcsalja. Armand a levélben bejelenti elutasítását is. A pénz sürgőtelen. Margit a gróffal vacsorázni megy. Armand visszatér s a kocsiút felhívja Margitot, bocsánatot kér, hogy meggyanusította, kijelenti, hogy nélküle nem tud élni. Margit szívében is felbred a szerelem és Armand nyakába borból.

Harmadik felvonás. Margit és Armand boldogan élnek a falun. Margit, hogy a kiadásokat fedezhesse, lovak, értékes ruhát eladta, ékszerait zálogba tette. Mindenét el akarja már adni, amikor Armand erről értesül. Armand Párisba megy, hogy ügyeit rendezze. Ekkor megérkezik atyja s Margittól számonkéri fiát, kit haza akar vinni. Armand atyja azt hiszi, hogy Margit ki akarta zsákmányolni a fiát s nagyon meglepődik, amikor Margit feltárja előtte önzetlen szerelmét. Az öreg Duval megkéri Margitot, hogy hagyja el fiát a család érdekében, mert leánya így nem lehet férjhez. Margitot az apa könyörgése anynyira meghatja, hogy eleget tesz kérésének és megszökik. Levélben értesíti Armandot távozásáról.

Negyedik felvonás. Armand Olympe estélyén találkozik Margittal, aki Varvillehoz ment, hogy a hütlenség látszatát keltse. Armand mindenképen igyekszik provokálni Varville-t, hogy így álljon bosszút Margit hütlenségén. Margit Armandot magához hívja a szomszéd szobából, hogy valamennyire tisztázza a helyzetet. Armand rá akarja bírni Margitot, hogy térjen vissza hozzá, de Margit nem akarja esküjét megszegni s megtagaja Armand kérését. Armand Margitot a földre tiporja s a vendégek előtt pénzt vág az arcába, mire Varville provokálja Armandot.

Ötödik felvonás. Margit nagybetegem fekszik, a halál órája közel van. Mindenki a újvet: ünnepli, csak ő nem teheti ezt. Ak vár, még nem érkezett meg. Hat héttel előbb levelet kapott az öreg Duval-tól, akinek tudomására jutott, hogy fia megverekedett Varvelle-al és, hogy Margit esküjét megtartotta. Az apa most jóvá akarja fenni hibáját és beleegyezik Armand és Margit házasságába.

Armand váratlanul megérkezik, de a boldogság tulságosan sok a meggyötört Margitnak, Armand csak épen megölelheti s Margit már halott.

Lili bárónő

Operett 3 felvonásban. Irla: *Martos*

Ferencz. Zenéjét szerzette: *Huszka Jenő*.

— Rendező: *Szakács Árpád*. Karnagy:

Dillmann Antal.

SZEMÉLYEK:

Malomszeghy báró	— — —	Eöri Pordán Lajos
Lili, a leánya	— — — —	Sz. Katona Emny
Illésházy László gróf	— — —	Hevesi Miklós
Clarisse, színésznő	— — —	Sipos Nelly
Frédi	— — — — —	Szakács Árpád
Becsey, tisztartó	— — —	Bodor Jenő
József, komornyik	— — —	Szécsi Nándor
Emma, komorna	— — —	Lázár Gabi
Bonczhidy Elemér	— — —	Tőri Jenő
Szepesfalvi Pál	— — — —	Solymosi S. F.
Kondor	— — — — —	Kéri Jenő
Barna	— — — — —	Molnár Gyula
Virágáros leány	— — —	Herman Rózi

Történik az első felvonás a gróf kastélyában, Illésházán, a második felvonás néhány héttel később ugyanott, a kastély parkjában, a harmadik felvonás egy hónappal később a lövészenyteren. — Idő ma.

Simon és Valent

ingyen adja a hurkát.

Na, nem mindenkinek. Csak a színháznak. A „Lotte” előadására például szépen fejlett májashurkákat bocsátott a színházi részvénytársaság rendelkezésére.

Nem méltányos dolog azonban, hogy a *M Gyírárszin* Sándor bútor-reklámja mellé nem tették ki a „Lotte” színlapjára:

„A darabban előforduló májashurkák Simon és Valent hentesüzletéből valók.”

A SZINHÁZ KÖRÜL

Pacsirta a mellényzsebben, avagy: a lelkiismeretes kellékes.

A pacsirta előadásához — tudvalevően és természetesen — szükséges többek között egy kalickába zárt pacsirta is. Amit nem könnyű beszerezni, először azért, mert nem mindenkinek van pacsirtája, másodsor pedig azért, mert akinek van, az nem szívesen adja kölcsön. Ezért az első előadáson egy kitömtött madár helyettesítette a pacsirtát. A második előadásra azonban Nemes Imre kellékes — jobb ügyhöz méltó buzgalommal — mégis kerített egy hamisítatlan, élő madarat, mely azonban — természetesen — nem pacsirta volt. Eddig rendben is volna a dolog, de a madarat él is kellett hozni a színházba. A kalicka pedig a mostani hidegben kissé szelős közlekedési eszköz, még egy helyettes pacsirtának is. Nemes Imre kellékesnél azonban (há a kellékek nem is) az ötletek állandóan raktáron vannak: egyszerűen fogta a címzetes pacsirtát és — zsebre vágta. Úgy vitte el a színházba.

De mikor az előadás után Nemes újra zsebébe akarta csúsztatni a madarát, az ál-pacsirta — a szép, festett, szinpadí zöld lombok láttára, felrepült a szuffiták közé. Csak az ottani hideg klímának köszönhető, hogy sikerült a szerencsétlen kis madarát újra le tartóztatni.

Műsoros estély a menhelyi gyermekek javára.

Nagyszabású műsoros estély rendezésén fáradozik hetek óta Németh Béla főgimn. tanár. A menhelyi gyermekek elhagyatott sorsa gyors segítségért kiált a jószívű emberekhez. A családok, akik a gyermekeket tartják, maguk is szegény emberek és a gyermekekért már régen nem kapták a tartásdíjat, s így azok a legnagyobb nyomoruságnak vannak kitéve a szigorú, hideg télben, nincs ruhács-

kaik, nincs meleg ételök. Részükre indult ugyan gyűjtés, de a begyűlt összeg nagyon kevés a nyomor enyhítésére.

Szükségessé vált egy műsoros estély rendezése, amely 1920. január 3-án, szombaton este fél 8 órai kezdettel lesz a színházban.

Az estély művészi számokból fog állani s a szereplők nevei előre biztosítják a sikert. Részletes műsört még nem adhatunk, de nagy vonásokban alább közöljük:

1. Gaál József Ady-verseket szaval.
2. Damokos László: zongoraszám.
3. Erdődy Sybi és Gurszky Gabi Mozart, Weber és Delibes duetteket énekelnek Balczer Györgyné zongorakíséretével.
4. Wiedler Baby szaval.
5. Lengyel Antal Boka Arioso-ját adja elő hegedűn; zongorán kíséri Révész Ily.

Szünet.

6. Damokos Anna szaval
7. Gurszky Gabi Meyerbeer: Hugenot-tákból a „Page“-áriát énekl.
8. Lázár Gabi A tóra-balletet lejt.
9. Kupás Gyula műdalokat és Németh Béla dalaiból énekel.

10. Gurszky Gabi, Pilinszky Attila és Szakács Árpád Sutró Alfréd: „A háromszög“ című egyfelvonásosában szerepelnek.

A nagyszabású műsoros estélyre fölhívjuk olvasóink figyelmét.

A névtelen asszony

(Madame X.)

Lázár Hilda jutalomjátéka.

Alexander Bisson nagyszerű drámáját január 13-án, kedden újítja fel Kovács Imre társulata, kitűnő szereposztással, a címszerepben Lázár Hildával, akinek ez lesz a jutalomjátéka. Habár a társulat január végéig Nagybányán marad, ezt a jutalomjátékot azért tűzték ki 13-ára, mert Lázár Hildának előre kell utaznia a társulat új állomáshelyére.

Erre az előadásra már előre felhívjuk közönségünk figyelmét. A nagyszabású dráma címszerepe Lázár Hildának egyik legjobb alakítása.

LÁTOGATÁS SZÜCS MARGITNÁL

Ugyebár igazat adnak nekem abban, hogy nagyon büszke lehetek Szücs Margitkára... Egyszer láttam csak szinpadon, a főiskolai hallgatók juliusi műsoros estélyén és még hozzá egy lehetetlenül rossz szerepben. Másokat talán egyéb érdekelt, a táncok, a csillogó zene és én csak ezt a rossz szerepében is annyira finom, oly kiforrott művészi alakítást nyújtó bájos urilányt figyeltem. A játékán, a mozdulatán, a szemében oly tisztán égett a művészet szeretete, és a játéka annyira plasztikus és lelkes volt, hogy a „Nagybánya“ részére leadott kritikámban ezt írhattam róla..

„Szücs Margit izig-vérig színésznő és — majd meglátnák, ő lesz a bányái műkedvelők starja!“

Az a megérzés, amely a művészetért rajongókat oly közel hozza egymáshoz, az iratja velem ezt a kritikát. És most hogy visszatértem Nagybányára, csendes, jóleső örömmel olvasom a helyi lapok kritikáit a „Csitri“ bemutatójáról... Nancy Vallier bebizonyította, hogy nem tévedtem a Szücs Margitról irt soraimban.

Hálás vagyok érte... És egyrészt, hogy ezt elmondjam, másrészt, hogy egy pár érdekes és kedves intimitást kapjak a róla irandó cikkem részére, mint „A Szinpad“ riportere, tiszteletemet tettem a művésznőnél...

Kedvesen, mosolyogva fogadott.

— Margitka, ha megigéri, hogy nagyon őszinte lesz, akkor először is megkínálom egy csoda kaliforniai mákkal parfümözött cigarettával, és csak azután kérem majd meg, hogy meséljen valamit a bájos Nancy Vallier-ről, és sikeréről, amelyre én talán büszkébb vagyok, mint Margitka.

Ezt mondta:

— Most, ahogy visszaemlékszem a szereplésemre, csak egy dolgot mondhatok magának. Ha jó voltam, ha volt is némi sikerem, csak azért történt egyedül, mert boldog voltam. Csak ezért. Tudja, mikor a juliusi estély után elolvastam a maga kritikáját, önkéntelenül is yágytam reá, hogy egyszer olyan szerepet kap-

hasssak, amely megfelel az egyéniségemnek, a megérzéseimnek; amelyben *magamat* adhatom, szabadon, fenntartás nélkül. Nem hittém el, amit irt, de *ezt* szerettem volna. És beteljesedett. Már nálam is volt a „Csitri“ egy példánya és már ki is nyitottam a könyvet, hogy hozzákezdjek a szerepem megtanulásához, amikor meglepődve vettem észre, hogy félek. Higyje el, nagyon rossz volt... De csak egy pár pillanatig tartott. Az első szó, az első gondolat mélyen, tisztán idegződött be a lelkembe és akkor már kacagott bennem minden az örömtől, mert éreztem, hogy szerepem minden finomsága, rejtett szépsége magától értetődően, tisztán rezonál bennem... Boldog voltam és ettől a perctől kezdve szereptanulás közben már csak Nancy Vallier élt... csak ő érzett. És Nancy Vallier, ugye, nem érthette meg, hogy a szigorú rendezői toll miért húz ki egész mondatokat a szerepéből... Valahogy bántott ez az erőszakolt gravitálás a kisvárosi mondvacsinált erkölcsösség felé, amely gondolat nélkül agyonüti a művészetet, az „emberi morál“ fantazmagóriájának nevében. És Nancy Vallier természetesen a művészethez pártolt. Az Istenért, nehogy megírja, de én a szerepemet, úgy, ahogy le volt írva, ahogy élt, ahogy kialakult bennem, az első szótól az utolsóig elmondtam. (A főrendező nem fog megharagudni ezért a vallomásért. Hogy ő a prüdség apostola lenne, nem, ezt igazán nem lehet reáfogni! Szerk.)

Most még csak az előadásról kell elmondanom valamit. Zsúfolt nézőterünk volt, gyönyörű telt ház, és mi, a szereplők, úgy éreztük az első perctől fogva, hogy valami jóságos, bátorító melegség áramlik a sötét nézőtérről a szinpad felé...

És engem — azt hiszem, minden partneremet is — elfogott valami nyugodt, jóleső boldogság... Így volt. És drága volt az az este, a zúgó taps, a sok virág.

Megköszöntem az interjut.

— Isten vele jós bácsi — mondta kedvesen, és örömben két lépcsőt léptem egyszerre, mert, ugyebár, igazat adnak nekem abban, hogy nagyon büszke lehetek Szücs Margitkára.

dr. törökfalvi Pap Zsigmond.

Rözség

II. sor, bal, közép táján.

— A szent ünnepek alatt nem jöhettünk el a színházba, mert igen ünnépteltünk jó boroscska mellett, osztán egy kicsit elgyengültem reggeltől estelig, pedig azt mondja a példabeszéd, hogy „nincs erős bor, csak gyenge férfi. Az igaz, hogy nem is a bor volt az erős, hanem megint kitaláltak valami huncutságot, úgy hívják, hogy borpárlat. Az osztán elszédített, még most is párolog a fejemben. De meg bírtel se volt az ünnepek alatt, hát miért gyűttünk vona. Ezírt nem találkoztunk, kedves naccsád, bár igen vágyódtam már, hogy lássam az aranyos ábrázatját. Tudja naccsád, hogy kiket láttam az iféli misén? A Baróti komámát. Ott volt személyesen. Még az uton hazafelé is mind danúlt a szent ineket, hogy „lássátok, lássátok“. Előbb azt gondútam, hogy a Katinak ártott meg a párlat, azír danul olyan vastag hangon. Csak a patika előit vettem észre a Baróti urat. A szomszédék nagyon mondogatták, hogy menjünk már a színházba, mer mi szerepelünk és igre-födre esküdjözött, hogy szinpadon látott az egész falamjával, csak a nevünk volt más. Még Pista is ott volt, csak a lakzi előtt valami úri festő úgy a földhöz nyekkentette, hogy elment a kedve a házasságtól . . .

— Hát ez szip volt, ugyi Kati lelke? Hanem amondó vagyok, hogy aszondja, hogy „addig nyujtózkodj, ameddig a dunya ír“ és nekem ne szaladgálj olyan kajlálábu úrfiak után amilyenek karácsonkor is nálam itták a boroscskát, mert így csúffá tesznek minket is Marikával egyetemben, mint a festőpiktor úr a szeginy Juliskát.

— Látom János, hogy megint igazad van. Ne filj, mer holnap úgy kiteszem a szúrit annak a fiatal úrnak, hogy a lába se éri a földet. Hiába, csak nincs pofája az úrnak. A szeginy emberrel csak a szeginy ember tud

becsületesen bálni. Az úrnak a parasztlány vagy a műviszetír kell, vagy a pénziér. A mi urfinknak meg mind a kettőér kell. Elpingálni a temírdek pinzt, oszt nem lenne semmi látszatja. Olyan nyápic, hogy még egy gyereket se tudna tisztességesen lepingálni. Ezt már csak a Pistára bizzuk mégis. Megértetted, Mari? Csakis a Pista! A festőpiktor úr holnap reptül. sl.

Krumpli helyett — habcsók.

A „Túl a nagy Krivánon“ legutóbbi előadásán többen csodálkozva nézték, milyen különös élvezettel fogyasztja a Baratye-család: Sz. Katona Emmy, Baróti Jenő és Szécsi Nándor a részükre feltálat krumplit, mintha csak-ugyan tótok lettek volna.

Később tudtuk meg, hogy a krumpli nem volt krumpli, hanem — habcsók a Bergercukrárszdeből. A kellékes ugyanis nem kapott krumplit. Aminek a szerepiók örültek legjobban.

Nagymosás Perczel Jolánnál.

Ügylátszik, Perczel Jolán jólnevelt színésznő. És ezt meglegegedéssel állapítjuk meg. A napokban csomagokkal ment hazafelé. Kérdésünkre szinte restelkedve árulta el, hogy szappant és szódát visz, mert nagyon sok zseb-keendőtt kell mosnia.

Ezen nem is osodálkozunk. A direktornétól hat batisztzsebkendőtt kapott karácsonyi ajándékba.

Bontó Jean

szereződést kapott a színháztól.

A Szinpad és a Buborék szorgalmas munkatársa: Bontó János nemsokára megváltik tőlünk, amennyiben Kovács direktor szerződtette. Nem színésznek, hanem — házi szerzőnek. Ő fogja a társulat házi apróságait beszerezni.

Közhasználati naptár

az 1920. évre megjelent a Nagybánya és Vidéke kiadásában. — Mindenütt kapható.

== Ara 1 korona. ==

A Szinpad 2 koronáért kapható a színházi jegyszedeőknél, újságárusítóknál és Kovács Gyula könyvkereskedésében.